

Parabázis

*Uram, mit akarsz még velem?
Elöntött már a végtelen.
A valóság képei helyett
a végső szépség villan már szememben.
Leírható versek helyett
különös dallamok zúgnak fülemben.*

*A történelem kietlenén
életem sosem volt az enyém:
múltra, jövőre int —*

*s a sok halott
tette gyötrelmessé álmaimat.
Velük beszélgettem élők helyett:
apám foglalta el az első helyet,
és Petőfi, a vércsatakos,
és Arany János, a botos, kalapos,
aki menni készül —*

*ugyan most már hova?
Oda, hol a kendős nagyanya
magyarul utolszor szólítja meg
unokáját, ki körötte tipeg,
s neki már másik nyelven felel,
megsimogatja, de már nem érti meg —
felhőkarcoló-fém-üveg-dobozok,
vagy bárányos faváz-viskók között,
hol már a misét is más nyelven mondják?*

*Vegyem fel mindig az öregek gondját,
s daloljak nekik, helyettük hitet
a magyar múltba — ugyan ki érti meg?
Vagy az ifjakkal mondjak bölcs szavakat,
hogy nem minden a dörömbölős divat,
a rosszul kicsikart kéj-pillanat?
Csöndesebb tücskök szólnak örök ígéket:
Dante, Hölderlin, s kit „Nessus vére éget”,
s hogy a „használd, dobd el”-karnevál mögött
vannak tartósabb prioritások:
egy szép, örök szerelem, egy fészek gyerek,
felhőre, vízre rácsodálkozások,
talán egy Isten a felhők felett.*

*Meghalt a Költő — ország nélkül király —,
ki egy nép és nyelv gondját vállára vette.
Én — vagy épp más költő — mit mondhatnék helyette,
hogy hajnal pitymalljék a fásultság felett,
s megszülessenek a sok kisdedek,
s újra megforgassák e világot hitek?*

*Mint a rózsáról szirmai hullanak,
úgy lesz a lelkem egyre csupaszabb.
Mint éj fenyőre leszáll szürke köd,
gondolatom gomolygó és űzött.*

*De mégis szólni kell, kiáltani,
fásult szívekbe barázdát szántani,
s ha testemet várja Kháron ladikja,
a Dal szárnyaljon egyre magasabbra!*

Pro domo

*Életemet nem én alkottam,
csak részleteit cizeláltam.
De a lényegét a csillagokban,
s a dallamokban készen találtam.*

*Kacsalábon forgó alkonyban
bolyongtam ködsipkába vonva.
Ezercsillagos kirakatban
mint óriás alvóbabát
leltem meg lelkem jócsillagát.*

*És költő sem akartam lenni.
Nem győztem e kórtól menekülni.
Verseimet sem én írtam:
ők írtak engem álmaimban.*

*Életemet nem én bírtam,
egy titokzatos kéz írta:
pörgette mint bűgőcsigát,
hogy tanítva, játszva, sírva, dalolva
a tévelygések bűjőcskáin át
munkálja Sarastro otthonát.*